

PÁREK

prosinec

The Best Library Magazine

Knihovny města Ostravy

Knihovna roku 2010

V temnotě – Rob THURMAN

Vítejte v New Yorku. Pod Brooklynským mostem žije trol, v Central Parku skřet a v podkrovním bytě na Upper East Side bydlí nádherná upírka – a to je jen špička ledovce.

Simonův kocour – Simon TOFIELD

Simonův líný a zlomyslný kocour dělá svému majiteli nejrůznější naschvály, stejně jako dalším zvířátkům, které žijí u nich na zahradě a v okolí domku. Občas je za to po zásluze potrestán, většinou ale vychází ze svých kočkovin jako vítěz.

Případ trhače jahod – Monika FETH

Horký vzduch se tetelí nad jahodovými poli a trhači se v úpalu sklánějí k jednotlivým rostlinkám obsypaným červenými plody. Mezi nimi se však někde skrývá vrah...

Dobrodružství králíčka Petra – Beatrix POTTER

Příběhy králíčka Petra zná každé malé dítě z televizních obrazovek. Nakladatelství Albatros nyní vydává český překlad této světoznámé knížky od autorky Beatrix Potterové. Veselá dobrodružství králíčků Petra, Ocáska, Hoplinky a Pírka pobaví všechny malé čtenáře.

Doba železná – J.M. COETZEE

V Kapském městě v Jihoafrické republice umírá stará žena na rakovinu. Bývalá univerzitní profesorka, která přednášela klasickou filozofii, celý život vzdorovala lžím a krutosti apartheidu, ale žila stranou jeho skutečných hrůz. Teď je najednou nucena přihlížet brutálnímu běsnění, které tento režim způsobil.

Jak zhypnotizovat Marii – Richard BACH

Pilot a instruktor létání Jamie Forbes provede rutinní úkol: Marii, manželku pilota malého letadla, jenž během letu zkolabuje, vede krok po kroku k bezpečnému přistání. Teprve když se dozví, jak Marie interpretovala jeho instrukce novinářům a sejde se s ní, začne přemýšlet o realitě...

Hunger Games – Suzanne COLLINS

V troskách země, kdysi známé jako Severní Amerika, se rozkládá Panem s nablýskaným hlavním městem Kapitolem a dvanácti okolními kraji. Kapitól jim vládne krutou a tvrdou rukou a udržuje si jejich poslušnost tím, že je nutí, aby každý rok vysílaly jednoho chlapce a jednu dívku ve věku mezi dvanácti a osmnácti lety jako účastníky Hladových her – boje na život a na smrt živě přenášeného televizí.

VÁNOCE VE FONDU KNIHOVNY MĚSTA OSTRAVY

RECENZE:

Simonův kocour – chlupatý postrach okolí

Simon Tofield

Zapomeňte na Garfielda, přichází Simonův kocour! Ale ne, na Garfielda nesahejte, to je klasika, která je už něco jako kultovní značka. Simonův kocour je celkem nová věc, kterou má na svědomí britský komiksový kreslíř a animátor Simon Tofield, jinak též výtvarník a ředitel studia Tandem Films. Proslavil se především sedmi kreslenými filmy o Simon's Cat, které jsou volně umístěny na stránkách YouTube.com, kde jejich návštěvnost přesáhla desítky miliónů shlédnutí. A právě tento obrovský zájem byl podnětem pro vytvoření knihy na téma Simon's Cat, která vyšla v roce 2009. O knihu byl neuvěřitelný zájem. Jak sám Tofield přiznává, něco takového neočekával. Tato kniha kočičích stripů vyšla už ve dvaceti zemích a celkem se prodalo už asi půl miliónů výtisků. A tak nikoho nepřekvapí, že se chystá už druhá kniha, která se bude jmenovat „Simon's Cat - Beyond the Fence“ a na trhu v UK by se měla ukázat v říjnu letošního roku.

A co je to za kocoura? Kocour jako každý druhý, aspoň z pohledu milovníka a chovatele koček. Jediné, co ho zajímá, je jídlo. Přesně jak to vystihuje ilustrace na obalu. A na druhém místě je jeho pohodlí. Tak jak to vystihují desítky stripů v knížce. A na třetím místě je to dělání si bláznů z každého v okolí, jak to vystihuje snad každý strip v knize. Stejně jako jeho slavnější kolega Garfield i on je neustále cílem převýchovy ze strany svého pána, a stejně jako u Garfielda je to zcela nesmyslný boj, upřímně řečeno s přesně opačným výsledkem.

Jinak na rozdíl od Garfielda jsou možná Simonovy stripy kreslené o něco jednodušeji a hlavně bez „bublin“, ale celkový výsledek je naprosto stejný – člověk se směje od začátku do konce, a pokud sedíte ve voze MHD, můžete pozorovat, jak se od vás spolucestující pomalinku odtahují, jako od případného „nebezpečného“ psychopata.

Nakladatelství Paseka nám tím přináší po skvělých knížkách od Andyho Rileyho dalšího autora moderního kresleného vtipu, který zaujme určitě všechny trochu vyspělejší čtenáře.

BoboKing

Jak zhypnotizovat Marii

Richard Bach

Možná jste se taky někdy v tom zběsilém ruchu života zastavili, pohlédli na všechn ten cvrkot kolem a zamysleli se, co tu vlastně dělám? Proč vše vypadá tak jak to vypadá? Kdo řídí vše to hemžení a pídění od něčeho k něčemu? Je vše, co vidím, skutečně realita? Přiznám se, že během dospívání mne tyto myšlenky začaly napadat a jedna z mých vnitřních teorií či vysvětlení bylo, že možná nic tady reálné není, že vše kolem je něco jako sen. Dneska bych to možná nazval světem matrixu.

A na této teorii je vlastně částečně vystavěný i příběh či hlavní myšlenka knížky slavného amerického spisovatele Richarda Bacha (*1936), který se do historie zapsal knihou „Jonathan Livigstone Racek“ (1970). Kniha se jmenuje „Jak zhypnotizovat Marii“ (orig. Hypnotizing Maria) a je to zatím poslední autorova kniha z roku 2009.

Jak se už píše na přebalu knihy, klasická charakteristika Bachových děl - obsese létáním a duševní síly - je nosnou nití i tohoto příběhu. Hrdinou příběhu je James Forbes, postarší pilot, kterého lze charakterizovat jako člověka, jenž má rád všechno, co má křídla. Má svůj skvělý malý letoun Beech T-34, ve vzduchu úžasně mrštnou a spolehlivou mašinku. Jeho život se radikálně změnil jedno září, kdy přelétal přes celé Spojené státy domů na Floridu. Někde nad Nebraskou se náhle ve vysílače ozval zděšený ženský hlas: „On asi umřel. Slyší mě někdo? Můj manžel asi umřel!“ Hlas patřil Marii, ženě,

jejíž manžel během letu zkolaboval a ona čekala jen na smrt v troskách padajícího letounu, který neuměla pilotovat. Ale pak se v Forbesově kokpitu ozval klidný a trpělivý hlas: „Je to na vás, pane Forbesi.“ Hlas člověka, který tam už ani nebyl, ani být nemohl.

Tak začíná příběh o síle sugesce, která vytváří svět kolem nás, nás samotné. Nějaké vyšší já skrze Forbese nám vysvětluje, že všichni jsme zhypnotizováni, že realita kolem nás je jen sugesce, a pokud máte duševní sílu, dokážete tyto sugesce změnit ke své potřebě.

Bach nám předkládá příběh, kterých jsou už dneska spousty. Asi nejznámějším a nejpoblábnějším je Coelhoův „Alchymista“. Na celkem jednoduchém a přímočarém příběhu se nám snaží vštípit do mysli, že nejsme pouzí bezmocní jedinci v proudu života, ale máme možnost každý sám si určit směr „plavby“. Je ale pouze na každém ze čtenářů, jestli má odvalu či drzost vykročit ze stereotypu a jít si cestou, kterou nám autor předkládá.

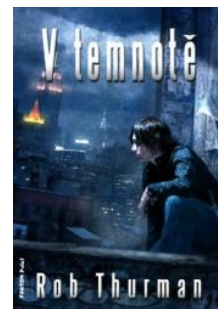
„Jak zhypnotizovat Marii“ je pohodový, čtivý příběh, který je vystavěný na autorově umění psát jednoduchým stylem a jazykem o věcech, nad kterými bychom měli sem tam přemýšlet, sem tam se nad nimi pozastavit.

V překladu Kamila Pinty vydalo nakl. Argo, 2010.

BoboKing

V temnotě

Rob Thurman

Popularita tzv. urban fantasy je značná jak ve světě, tak u nás v Čechách. Každý týden se na trhu objeví aspoň jeden titul odehrávající se v našem světě, kde ale s námi koexistují upíři, vlkodlaci a jiná „magická verbež“, která to s námi myslí všelijak, ale většinou nás bere jako pouhou potravu, v lepším případě jako něco bezvýznamného, nicotného. Pověstí se k tomu jedná o příběhy líznuté trochou romantiky a lásky, jak to proslavila S. Meyerová svojí ságou Stmívání.

Ale do všech těchto příběhů s romantickým nádechem najednou jako blesk z čistého nebe vzlít román „V temnotě“ (orig. Nightlife, 2006), první kniha z cyklu „Cal and Niko Leandros“. Autorem je Rob Thurman, a po přečtení první kapitoly jsem se vrhl k internetu a šel si ověřovat, že Rob Thurman je skutečně Rob Thurmanová (jak se píše na přebalu), protože jsem si nebyl jistý, jestli to není spíše muž. Ten styl, ta slova, ty nápady, ten drsný a černý humor a hlášky, a především hromady krve a jiné brutality, prostě mi to nepasovalo k ženě. K tomu fakt, že v knize tedy moc ženských postav není (myslím tři : matka našich hrdinů, nevlastních bratří Niko a Kala, kterou Kal ohodnotil jako couru hláškou: „Ježíši Kriste, s tímhle moje máma šoustala?“, jedna zazobaná „černá vdova“, ze které se vyklubala upírka, a pak jedna malá holka- vědma, která toho ví až nebezpečně hodně... o budoucnosti), a k tomu je vlastně příběh vyprávěný z pohledu Kala, tedy na ženskou autorku nezvyklý styl.

Celý příběh se odehrává v dnešním New Yorku, ve kterém kromě miliónů lidí žije množství jiných bytostí, o kterých my lidé nemáme ani páru. Trolové pod Brooklynským mostem, upíři v honosných rezidencích, či satyrové jako prodavači ojetin. Všechno bytosti, kterým bratři Kal a Niko říkají grendelové. Ale jsou tu jedni skutečně děsiví, kterým se říká ólfi. Ti vládli naší planetě dlouhé věky, ale pak je jejich potrava, lidé, svým množstvím málem zahubila. Ale teď se jejich zbytky snaží vrátit na trůn. Jedinou cestou k cíli je geneticky křížený jedinec mezi ólfi a člověkem. A tím „šťastlivcem“ je právě Kal. Jeho matka pochybné existence se nechala nějak ukecat jedním „krasavcem“ se slizkou kůží, rudýma očima a řadou špičatých zubů v ústech, k erotickým hrátkám, z nichž vzešel Kal – napůl člověk, napůl bestie. A právě ze svého druhého já má Kal obavy, a proto je se svým bratrem Niko stále na útěku.

Většina tohoto skvělého příběhu je postavena především na kontrastu dvou hlavních hrdinů. Kal je člověk, který žije filozofií typu „ser pes, nějak bylo, nějak bude“. K jídlu stačí hamburger a hranolky, burákové máslo, prádlo se nemusí měnit každý týden, a všechno se dá vyřešit hned na místě systémem „rána a padneš“. Naopak Niko jako starší z nich je typem přemýšlivého a uvědomělého člověka, vyznávajícího zdravou výživu, asijská bojová umění, důkladnou duševní i tělesnou očistu, který je chladný jako pokerový hráč. Jejich vzájemné verbální výpady jsou tou pravou šťávou příběhu. Přitom samotný příběh je zajímavý a celkem originální, má hlavu i patu. Jako plus musíme autorce přidat i fakt,

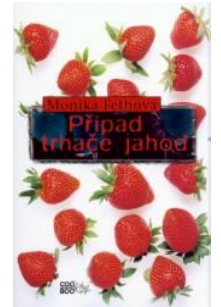
jak skvěle i v tak akčním příběhu dokázala v poslední třetině příjemně šokovat změnou postavy, a tím začít s tou pravou „radostí ze zabíjení“.

Kniha „V temnotě“, kterou vydalo ostravské nakladatelství Fantom Print, je podle mne jednou z nejlepších „bomb“ na letošní letním trhu s knižní fantastikou. Jakoby autorka ke své vlastní fantastice přihodila trochu z Kulhánka a Žambocha (o kterých asi nikdy neslyšela a asi neuslyší) a vytvořila čtivou, akční a drsně humornou urban fantasy. Další dva díly už jsou v přípravě. Fakt se těším! Vyšlo v překladu Anny Janovské.

BoboKing

Případ trhače jahod

Monika Feth

„Horký vzduch se tetelí nad jahodovými poli a trhači se v úpalu sklánějí k jednotlivým...“

Jen jsem přečetl první větu z přebalu, okamžitě jsem si vybavil dvě léta hned po sametové revoluci, které jsem prožil obdobně. Ale na rozdíl od hrdinů z této knihy ne v Německu, ale v Anglii.

Monika Feth (*1951), původně novinářka, napsala už několik titulů, ale teprve když v roce 2003 vyšel její kriminální thriller „Případ trhače jahod“ (orig. Der Erdbeerpflücker), dostavil se zasloužený čtenářský úspěch. A tak se není čemu divit, že na knihu navazuje několik dalších příběhů (Der Mädchenmaler, Der Scherbensammler, Der Schattengänger, Teufelsengel), které se vydávají v desetitisícových nákladech.

A v čem tkví jejich úspěch? Skutečně těžko říci. Sám musím přiznat, že knihu jsem v devět večer začal číst a šel jsem spát, teprve když jsem v jednu po půlnoci přečetl všech 350 stran. Jedná se o thriller, dokonce na své romány má autorka speciální webovou stránku, ale ani vzdáleně se nepodobá např. Mlčení jehňátek či příběhům J. Deavera. Přestože jsme svědky vyšetřování bestiálních vražd mladých dívek, které pachatel sexuálně zneužije a posléze ubodá sedmi ranami nožem, autorka nám téměř ani v náznacích tyto vraždy spáchané značně narušeným sociopatem nepopisuje. Nesnaží se jako v případech řekněme amerických thrillerů čtenářům „naservírovat“ co nejdůležitější popis hrůzy a bestiality skonu obětí. To je na druhou stranu možná jediným handicapem tohoto románu, ve smyslu toho, že čtenář se nakonec nedozví, proč tak pachatel jednal, proč sedm ran, proč zrovna si vybral tu a tu dívku atd. Přestože tyto otázky si vyšetřovatel po celou dobu pokládá.

Děj románu nás zavede do malého města na jihu Německa, v jehož okolí jsou velké farmy na jahody. A právě v době, kdy na těchto farmách jsou desítky brigádníků - „trhačů jahod“ - z celé Evropy, je v tomto poklidném kraji znásilněna a ubodána mladá studentka. Hněv a podezření okolí se okamžitě zacílí na tyto trhače, protože většinou to jsou lidé ne zcela bez jistých temných tajemství. A my jako čtenáři víme, že vrah je mezi nimi.

Ano, román se stal populárním možná i díky netypickému stylu autorky. V řekněme „columbovském“ stylu čtenář už od počátku ví, kdo je vrahem. Příběh je totiž psaný z pohledu čtyř postav. Jednak tedy samotného vraha, jednak z pohledu kriminalisty, který se případem zabývá, posléze z pohledu zde žijící slavné autorky kriminálních románů a především z pohledu její téměř dospělé dcery Jany. Ta vlastně hraje asi nejdůležitější roli, protože autorka Monika Feth její verzi pohledu vykládá jako jedinou v ich formě.

Další prvek, který kritici vidí jako důvod čtenářského úspěchu knihy, je autorčin zájem o postavy samotné. Nesnaží se jít pouze po „kriminální“ stopě. Značnou část příběhu věnuje charakterům a osudům hlavních postav. Jejich minulosti, jejich touhám a obavám, a v neposlední řadě (především v postavě mladé Jany) i láskám. To je dle nich důvodem, proč se román stal populární i u mladých čtenářů.

A i když kniha není plná krve a dech beroucí akce, nelze říci, že jí chybí napětí. Naopak díky tomu, že vlastně znáte myšlenky a jednotlivé kroky vraha, příběh vytváří zcela jedinečný styl napětí.

Tento skutečně čtivý a moderně a nekomplikovaně psaný krimi thriller z němčiny přeložila Tereza Pecáková. Pro Albatros vydalo nakl. Cooboo v roce 2010.

BoboKing

Dobrodružství králíčka Petra

Beatrix Potter

Pokud se řekne dětská kniha, absolutní většině z nás se vybaví jména jako J. Lada, O. Sekora, B. Němcová atd. V angloamerických zemích toto postavení má anglická autorka Beatrix Potterová. Žila v letech 1866 až 1943 a většinu svého života strávila, řečeno dnešním jazykem, jako ekologická aktivistka. V „boji“ o záchranu přírody, zvířat atd. Ale do podvědomí se zapsala především jako autorka a ilustrátorka dětských knih, ve kterých jsou hlavní hrdinové zvířátka. Podle mnohých se dokonce považuje za nejvíce prodáváného autora dětské literatury v dějinách.

A zatímco na západním trhu se její knihy vydávají ve stovkách vydání a verzí (stačí se podívat na anglický Amazon), česká vydání se dají spočítat na prstech jedné ruky. Tedy přesněji mi vychází pouhé tři tituly – „Flopsík a chundelatý ocásek“, „Krejčík z Gloucestru“ a právě vydaná kniha „Dobrodružství králíčka Petra“ (orig. The Complete Adventures of Peter Rabbit).

A právě příběhy králíčka Petra patří asi k jejím nejznámějším věcem. V knize se nám předkládají čtyři příběhy, ve kterých více či méně králíček Petr vystupuje – Dobrodružství králíčka Petra, O králíku Benjaminovi, Hoplinčini králíci a Příběh o panu Todovi. Čtyři příběhy, které svojí poetičností musí okouzlit každého čtenáře, snad bez rozdílu věku. Svojí upřímností, jednoduchostí a přitom dějovostí, mi i mým dětem značně připomínají snad nejoblíbenějšího našeho dětského autora Arnolda Lobela (Pan Sova, Kvak a Žbluňk). Nejsou to totiž nějaké idylizované, přeslazené příběhy. Atraktivitu vidím především v tom kouzlu zvířecích hrdinů, kteří mají lidské charaktery, a přesto si zachovávají své králíčí osobnosti. Tím se stávají pro dětské čtenáře či posluchače zajímavějšími. Žijí ve svých norách, kde mají nábytek, kuchyň atd. Nosí botky a kabátky, kouří fajky s králíčím tabákem. Přitom ale když je hlad, jde se tajně na farmu ukrást nějakou tu hlávkou zelí či jiné zeleninky. Přestože jsou to postavy milých ušáků, nejsou to žádní svatoušci. V každém příběhu udělají něco, co nejen že by se nemělo, ale mnohdy to některého z nich může stát i život.

A stejně jako Ladovy příběhy by ztratily své kouzlo bez jeho ilustrací, tak i u Potterové polovinu krásy příběhu hrají její nádherné, méně než u Lady naivní a více propracované ilustrace. Sama autorka se většinu života věnovala odborné ilustraci a na jejích kresbách je vidět, že zvířata mají skutečnou podobu. Samozřejmě zkombinovanou s pohádkovými rekvizitami.

Upřímně doufám, že Albatros neskončí jen u této knihy, ale vydá i další z asi 23 příběhů, které Potterová vydala. A které svojí popularitou i po sto letech od vzniku dokazují svou čtivost a literární kvalitu, aspoň v žánru dětské knihy.

Pro nakl. Albatros přeložila Kateřina Zavadová.

BoboKing

Doba železná

J.M. Coetzee

"Přesvědčili jsme se o tom, že jeho práce je skutečně výjimečným příspěvkem světové literatuře. Nemáme na mysli ani tak počet románů, jako jejich rozmanitost a vysokou úroveň,":takto zdůvodnila švédská akademie udělení Nobelovy ceny za literaturu v roce 2003 jihoafrickému autorovi Johnu Maxwell Coetzeeemu (*1940). I když dneska už bychom vlastně měli říkat australskému občanovi, protože v roce 2002 do této země emigroval a o pár let později získal její občanství. S jeho dílem jsem se zatím setkal pouze v románu „V srdci země“, který ve mně zanechal skutečně silný dojem, jak příběhem, tak i celkem nezvyklým zpracováním. Naopak po přečtení jeho románu „Doba železná“ (orig. Age of Iron, 1990) jsem jakoby pochopil důvod, proč z JAR emigroval. Už jeho první český překladatel P. Dominik totiž o jeho tvorbě píše, že dokonale vystihuje tíživou atmosféru v zemi s totalitními praktikami. Námětem knihy „Doba železná“ je totiž ona „tíživá“ atmosféra v době apartheidu.

Hlavní hrdinkou je stárnoucí univerzitní profesorka Currenová, která žije sama v domě v Kapském městě. Zcela opuštěná umírá na rakovinu. Celá kniha je vlastně koncipována jako rozsáhlý dopis psaný její jediné dceři, která emigrovala do USA, protože v rodné zemi už neměla sílu žít. Sama, opuštěná, bez lidského kontaktu, žije jen v bolesti z rakoviny, kterou nazývá svým druhým dítětem, které se nikdy nenarodí, protože nemůže žít mimo její tělo. A skrze děti své černošské služebné najednou zjišťuje, že se zdejší lidé stali nerudnými a netečnými, a jedinou známkou života v nich je záblesk tesáků, když se zlobí. Celá země se stala místem, které přirovnává ke starému nevrlému psovi, jenž nechce zemřít. Země, která se změnila v dobu železnou.

Průvodcem těchto jejích posledních dnů se stává černý bezdomovec a žebrák, pan Vercueil, kterého i přes jeho špinu, smrad a alkohol není schopna vypudit ze svého pozemku. Stává se jakoby jejím společníkem, netypickým a podivínským, ale přesto už jediným lidským kontaktem, který ještě má, a kterého se drží ze strachu před apatií a nelidskostí okolní společnosti.

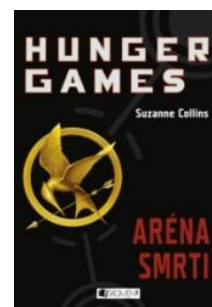
„Doba železná“ je značně náročné čtení, kombinující psychologický příběh umírající člověka a jakoby hledání odpovědi na filozofii nové Jižní Afriky. To v kombinaci se vzpomínkami z mládí, a jistými fantaziemi a nápady způsobenými silnými utišujícími léky, jako je jistý palachovský vzdor či pokus o poslední výkřik.

V překladu Drahomíry Michnové vydalo nakl. Metafora v roce 2010.

BoboKing

Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collins

#1 New York Times Bestseller, Usa Today Bestseller, Wall Street Journal Bestseller, Publishers Weekly Bestseller, Publishers Weekly's Best Books Of The Year: Children's Fiction, An American Library Association Top Ten Best Books For Young Adults Selection – toto je zlomek z cen a jiných ocenění, které získala v roce 2008 kniha „Hunger Games – Aréna smrti“ (orig. The Hunger Games) americké autorky Suzanne Collinsové.

Jak je vidět podle výše uvedených cen, kniha patří do kategorie beletrie pro děti a mládež, což potvrzuje i fakt, že v českém překladu vyšla v nakl. Fragment. Když se ale podíváte na obsah knihy, možná vás to trochu zarazí : „Vítězství znamená slávu a bohatství. Prohra znamená jistou smrt. Hladové hry začínají... V troskách země, kdysi známé jako Severní Amerika, se rozkládá Panem s nablýskaným hlavním městem Kapitolem a dvanácti okolními kraji. Kapitol jim vládne krutou a tvrdou rukou a udržuje si

jejich poslušnost tím, že je nutí, aby každý rok vysílaly jednoho chlapce a jednu dívku ve věku mezi dvanácti a osmnácti lety jako účastníky Hladových her - boje na život a na smrt živě přenášeného televizí.“ Je to tedy science fiction z postkatastrofické Ameriky zvané nyní Panem, kde si absolutní vládcové udržují poslušnost zbídačeného lidu krutou soutěží v zabíjení zvanou Hladové hry. Do nich se z dvanácti nevolnických krajů vylosují dvě děti – kluk a holka, kteří bojují o vítězství přinášející moc a slávu (ale především jídlo). Pravidlo je jen jedno, vítězem je ten, kdo zabije všechny ostatní a sám přežije. Na dětskou knihu mi to připadalo trochu nezvyklé, ale nakonec jsem byl skutečně překvapený, že autorka nám opravdu předkládá příběh, kde se děti navzájem zabíjejí pro pobavení televizních diváků v této akční reality show. Osobně to ve mně evokovalo atmosféru skvělého brutálního sci-fi thrilleru „Running Man“ famózního Stephena Kinga. Téměř v ničem si s ním Hunger Games nezádá. Ponurá atmosféra světa, kde lidé umírají hladem, kde se každý stará sám o sebe, a jen tato strašná krvavá hra přináší naději na relativně lepší život. Na jednu stranu se Collinsová nevyžívá v detailních popisech zabíjení a mrzačení protivníků, ale na druhou stranu to „vyvažuje“ představa, že masakrování dětí provádějí jiné děti. Prostě děsivá představa jako v kultovním románu „Pán much“ Williama Goldinga. S touto knihou má příběh společnou i absurdní davovou psychózu, kdy je jeden stržen šílenstvím davu.

Autorka sama ale přiznává, že je to sice krutý příběh, ale díky tomu, že hlavní hrdinové jsou vlastně adolescenti, je v tom i dávka jistých milostných emocí. Ale v žádném případě to nelze srovnat s fantaskní love story jako cyklus Stmívání. Přestože se klade v knize důraz na akční děj, Collinsová se dostatečně věnuje i charakteristice postav, aspoň těch nejdůležitějších.

Přestože autorka zamýšlela napsat jeden samostatný příběh, nakonec v závěru zjistila, že jen tak skončit příběh nemůže, a tak nakonec vznikla trilogie (následuje Catching Fire, 2009 a Mockingjay, 2010). Momentálně se pracuje na filmovém přepisu.

Autorku inspiroval řecký mýtus o Theseovi, který vypráví o tom, že starověké Atény musely za trest pravidelně vyslat sedm mladíků a sedm mladých dívek na Krétu, kde byli předhozeni netvorovi žijícímu v Labyrintu – Mínoťtaurovi. Přitom také využila zkušeností svého otce, vojáka a válečného historika.

V překladu Zdíka Duška vydalo nakl. Fragment. Druhý díl – Vražedná pomsta – vyšel v říjnu 2010!

BoboKing

Pěkné svátky vánoční

přeje KMO

Vánoce v knihách z fondů KMO

